

IN LATVIA

by IVAN RUGIERO

Copyright © <year of publication> by Ivan Rugiero
All rights reserved. No part of this work may be reproduced or transmitted in any
form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying and
recording, or by any information storage or retrieval system, without the prior written
permission of the publisher.

ISBN: <isbn>
Printed by <publisher>
Printed in <city where printed>

Contents

I	Sieniriemua	5
I.1	Hyvä vappu	6
I.2	Poliisiasia	7
I.3	Ruvella	9

Chapter I

Sieniriemua

*O*n toukokuun neljäs, ja kesän 2020 ensimmäisiä lämpimiä päiviä, kun poukkoilen puunjuurien alustamaa kinttupolkua alas kaupunkipyörällä. Siis sellaisella Helsinkiläisen lähikaupan mainoksilla kuorrutetulla polkupyörällä, joita saa lainattua pitkin kaupunkia sijoitetuista telineistä noin kolmenkymmenen euron kausivuokraa vastaan. Tänä kesänä pyöräpalvelu oli laajentunut jo Viikkiin, jonka metsäisiä luontopolkuja poljin nyt ympäriinsä auringonsäteiden täyteen sään kunniaksi. Ihmisiä oli liikkeellä paljon – tämä Suomessa ja maailmalla riehuvasta korona-viruksesta huolimatta, sillä alkukevään pahin leviämisevaihe oli jo ohi, ja tietty tottumus ja huolettomuus sairauden läsnäolosta valitsi Suomen yltiö-onnellista kansaa, jota ei piinattu ulkonaliikkumiskielloilla samaan tapaan kuin suurta osaa varsinkin eteläisemmän euroopan maista.

Polku kaartaa hieman oikealle. Pidän oikeaa jalkaa suoristettuna valmiina ottamaan vastaan, jos pyörä lipsahtaisi pois uralta töyssyisellä polulla. Vasemmalla farkkujen polvessa on saumasta saumaan repsottava reikä, jonka liepeistä lepattaa lankoja tuulessa. Flat cap-lätsän alta repsottaa koronaeristystä liikaa nähneet hiukset. Rymistän metsäpolulta lenkkipolulle hiekkatielle, jossa ihmiset kuljeksivat eri suuntiin kävellen, ja juosten, ja pyörällä – miten ikinä: yksin, kaksin, perheiden kanssa. Singahtaessani lenkkipolulle pyöräni kanssa vastaan tuleva pariskunta katsoo minua ja naurahtaa. Onneksi minulla on päässä pyöreät tummat aurinkolasit, joiden taakse piiloutua, sillä pupillini ovat luultavasti hieman laajentuneet: mikroannokseksi tarkoitettu psilobiinisieni-annos osoittautui taas toivottua toimivammaksi. Mutta olin onnellinen. Oli kaunis päivä ja olin rakastunut. Tuntui kuin universumin palaset olisivat lokahtaneet yhteen; kuin jonkinlainen mahdollisuuksien potentiaali olisi käynyt toteen – kaikki tuntui määrättyltä; koko

aiempi elämä oli ollut valmistautumista tähän tilanteeseen. Tuntui kauniilta, mutta myös pelottavalta. Kun äkillinen rakkaus lyö mieheen, se voi lyödä tuhannen voimalla. Sithän sanotaan, että se vie jalat alta.

I.1 Hyvä vappu

Kymmenen ihmisen kokoontumisrajoitus tarkoitti, että vappu 2020 oli peruttu. Kyyhötin vappuaattona kotona ja tissuttelin olutta ja kuuntelin teknoa ja keskustelin Tinderissä erään lupaavan naisen kanssa. Tumma, kaunis, älykäs. Sovimme tapaamisen seuraavalle päivälle vappupäiväksi. Sain valita tapaamispaikan, ja ehdotin, että tavataan Mustikkamaalla vappupicnicin merkeissä – säätiedotus lupasi kuitenkin kaunista ja kohtalaisen lämmintä päivää, ja pidin Mustikkamaan kallioisesta ja merenläheisestä metsäisestä luonnosta. Kävin kaupunginosassa säännöllisesti kävelemässä, sillä asuin tuohon aikaan Vallilassa Mäkelankadulla. Talossa, joka sijaitsi aivan puu-Vallilan kupeessa neljäkymmentä-luvulla rakennetussa kerrostalossa, minkä toisessa kerroksessa asuin kaapin kokoisessa yksiössä, josta maksoin tottakai suhteellisesti naurettavan korkeaa vuokraa. Ja siis – muusta urheilusta viis – rakastan kävelemistä. Otan kuulokkeet korviin, kuuntelen radio-ohjelmia tai youtube-videoita tai äänikirjoja kännykästä – helposti menee pari tuntia ja kymmenen kilometria kulkiessani päämäärättömästi pitkin Helsingin alueita korvissa filosofiaa, proosaa, päivän politiikkaa, historiaa. Mikä nyt milloinkin kiinnosti. Pidän nykyajasta, jossa kaikki maailman tallenteet liikkuvat joka paikkaan taskussa ja korvakuulokkeissa. Mutta toisaalta on liiankin helppoa kulkea laput korvilla pitkin poikin ottamatta täydellistä aistiyhteyttä ympäristöön. Vähintäänkin keväisin muuttolintujen saapuessa otan kuulokkeet joskus korvilta ja istun hetkeksi kuuntelemaan lintujen ajatonta viserrystä. Haistelen ilmaa ja tunnustelen auringon lämpösäteitä. Se on terveellistä.

Seuraavana päivänä saavuin Kalasataman Mustikkamaalle vievälle sillalle pyörällä jo hyvissä ajoin kolmen aikaa iltapäivällä. Minulla oli kassissa mukana pari olutta ja pullo *Love*-merkkistä skumppaa. Lievä krapula kutitteli takaraivossa, sillä edellisenä iltana olin vielä ottanut taksin kotoani kaverin kutsumana vappujuhliin Pohjois-Haagaan, ja ilta venyi ehkä neljään asti aamulla. Ei se mitään – tunsin krapulaisen itseni tällä kertaa itsevarmaksi, sillä minulla oli hyvä fiilis näistä treffeistä. Olimme olleet Alban kanssa jo pidempään yhteydessä Tinderin välityksellä varsin välittömissä merkeissä. Koronapandemian ilmestymisen vuoksi viestittely oli katkennut joiksikin kuukausiksi, mutta se se alkoi nyt huhtikuussa samasta kuin mihin se oli helmikuussa päättynyt. Netissä huomasimme jo että meitä yhdisti moni asia – puhuimme musiikista ja syvänmeren kalmareista ja sen sellaisesta.

Alballa oli peilaavat hopeiset aurinkolasit päässä kun hän saapui pyörällä sillalle. Tulin häntä pyörätelineelle vastaan. Halata ei voinut, sillä koronapandemian vuoksi oli pidettävä etäisyyttä. Alba hymyili kauniisti ja minua hieman kutkutti. Kävelimme sillan yli Mustikkamaalle. Alba kertoi, että oli tullut Suomeen alunperin vaihto-oppilaaksi Kouvolaan teollisen suunnittelun alalla ja jäänyt sittemmin Suomeen töihin. Suomessa hän oli asunut jo seitsemän vuotta, mutta Helsinkiin hän oli muuttanut vastikään opiskelukseen koodausta.

Istuimme kallioille lähelle hiekkarantaa. Muutama muu porukka oli myös saapunut vappupäivän picnicille – oli mukavaa ettemme olleet ainoita ihmisiä paikalla. Sää oli kohtalaisen lämmin, ja aurinko paisteli välillä pilvien lomasta. Joimme viiniä ja olutta ja Alban tuomia mausteisia juustoja ja mansikoita. Keskustellessamme englanniksi ja tutustuessa öysimme vähitellen uusia kosketuspintoja elämässämme ja persoonissamme. Alballa oli todellakin kaunis hymy. Hänellä oli päällään hieman hippimäisillä kuvioilla koristeltu vihreänharmaa villakangastakki. Jalassa hänellä oli korkeavartiset nahkakengät. Oikeastaan koin pelkoa Alban koko olemusta kohtaan. Hän todellakin oli espanjalainen kaunotar kastanjapuun värisine hiuksineen ja viherkeltaisine silmineen – ja myös terve itsevarmuus paistoi hänestä. Olen aina ollut heikoilla itsetuntoni kanssa, ja koitin vain skarpata parhaani mukaan. Onneksi meillä oli kohtalaisesti alkoholia mukana, sillä se rentouttaa.

Kävelimme yhdessä Mustikkamaalta Sörnaisten kurviin, josta Alba lähti kotia kohti Etelä-Helsinkiin. Hymyilimme ja sovimme tapaavamme vielä – vieläkkään emme koskeneet toisiamme, ei edes kyynäpäätervehdystä. Jotenkin oikeastaan pidän tällaisesta etäisyyden pitämisestä, olen aina ollut hieman huono halailemaan tai edes kättelemään ihmisiä. Kai siinä on jotain Suomalaista mentaliteettia pohjalla, mutta minä luultavasti olen tässä ”Suomalaisuudessa” aivan omaa luokkaani. Ahdistunut epäsosiaalinen paska.

Erottuaamme kävin vielä kaupasta ostamassa pari kaljaa, ja heittäydyin puolitoista metriselle kokopuiselle penkkisohvalleni mietiskelemään.

I.2 Poliisiasia

Kuuntelen kämpillä Bhramsia, ja juon sunnuntaiaamuista punaviinilasillista, joka oli jäänyt edellisillan aloitteluista juomattomana pöydälle kuleksimaan, kun käynnykkä soi tuntemattomasta lankapuhelinnumerosta. Kuka helvetti mulle soittelee sunnuntaina aamupäivällä? Yleensä en vastaa tuntemattomiin numeroihin, mutta nyt sormaisen puhelun päälle puhelimen näytöltä.

”Poliisi täällä päivää. Oletteko hereillä jo?”

”Jahas – hei – joo jotenkuten hereillä ollaan”, koitin kuulostaa mahdollisimman

asialliselta.

“Mites te tällä tavalla sunnuntaina soittelette?”

En osannut vielä aavistaa mistä on kyse, ja koitin kuumeisesti miettiä mitä kaikkea rikollista olin elämäni aikana tehnyt.

“Kuule, tämä paska pyörii kellon ympäri.”

Pidin heti tämän poliisin kyynisestä asenteesta.

“Olet varmaan kuullut, että Silkkitie on nyt ratsattu ja Poliisilla on kaikkien tilaajien tiedot”, poliisi jatkaa.

Silkkitie oli tor-netissä sijaitseva kauppapaikka, josta sai tilattua huumeita kryptovaluutalla. Kauppapaikka lupasi näennäistä anonymiteettiä, mutta rehellisesti sanottuna olin aina pitänyt varsin turvattomana järjestelyä, jossa osoitetiedot meni ensin silkkitien palvelimelle, jossa ne vasta salattiin. Salaus pitäisi tehdä jo jokainen omalla tietokoneella, jolloin muut tahot kuin myyjä ja ostaja ei saa niitä käsiinsä. Epäilyni osoittautuivat nyt todeksi.

“Sinulla oli näitä joitakin tilauksia täällä vuosien saatossa, osa on jo vanhentuneita, mutta grammasta piriä ja viidestätoita grammasta sieniä olisi tulossa syyte. Tunnustatko teot?”

“En mä lähde näitä kieltämäänäkään”, vastasin erittäin lyhyen harkinnan jälkeen.

Joskus olin tullissa päässyt pälkähästä väittämällä, että minun nimeeni tilatut tutkimuskemikaalit ei olleet muka minun tilaamia. Tiesin nyt kuitenkin ettei tällaisista pienistä määristä tule sakkoa kummempaa rangaistusta, joten tilanteen helpottamiseksi tunnustin suosiolla koko asian.

“Olet ihan töissä käyvä ihminen?”

“Joo, olen jatko-opiskelijana Aalto-yliopistossa. Signaalin käsittelyä ja sen sellaista.”

“Rehellisesti sanottuna ei minua kiinnostaisi tällä tavalla jahdata töissä käyviä ihmisiä. Mutta syyttäjä vaati käymään jokaisen ihmisen läpi.”

“Okei ymmärrän.”

Asia meni esitutkintaan ja jäin odottamaan uutta soittoa samaiselta poliisi-ystävältä.

Parin kuukauden päästä eräänä helteisenä päivän poliisi soitti ja ilmoitti, että kesän kunniaksi (tai tosiallisesti omaa laiskuuttaan) hän antaa vain huomautuksen huumerikoksesta. Joten se siitä – tyytyväisenä mietin, että olin tehnyt osani taistelussa idioottimaista huumeikieltolakia vastaan joutumatta edes sakkoja maksamaan.

Saipahan jeparit puuhailtavaa.

I.3 Ruvella

Herään Peijaksen sairaalasta leuka tikattuna. Makaan jossain ensiapuosastolla vuoteella ja hapuilen omistuksiani. Kännykkä ja lompakko löytyy (luojan kiitos), mutta lakki on hukassa. Jossain vaiheessa ensiapuhoitaja tulee kopistaan luokseni, ja sanoo, että olisi jo aika lähteä –

”ei tämä ole mikään majoitusosasto”.

Kysyn tietääkö hän missä lakkini on – ei tiedä –

”varmaan jäi eilen tien päälle.

Hän puhalluttaa minut alkometrillä – puhallan kaksi piste kaksi promillea. Katson kelloa kännykästä, ja se näyttää puoli yhdeksää aamulla.

Koitin sitten miettiä mitä eilisenä iltana oli tapahtunut. Muistelin että olin aloittanut ryyppämisen serkun saunalla Tikkurilassa, ja ilta oli jatkunut baarissa aamukahteen asti, ja baarin pihalta hyppäsimme yksien mustalaisten autoon, josta meidät heitettiin ulos jossakin Tikkurilan keskustassa. Taas kiittäminen luoja ja maailmanvaltiasta, että olin vielä hengissä.

Pari sanaa ehkä minun serkusta; hän on vähintään yhtä juoppo kuin minä. Ja siis kun juomme, kyse ei ole mistään hyvän mielen humputtelusta, ja tissuttelusta, vaan tärväämme loppuun asti kunnes taju on puolikankaalla – ja lopulta aivan kankaalla. Ja puolikankaalla päädyimme nyt näiden mustalaisten autoon, jotka olivat kai myymässä meille pussillisen kokaiiinia – ainakin näin luulimme – ennen kuin he heittivät meidät ulos autosta Tikkurilan keskustassa, koska meillä ei ollut varaa maksaa yli sataa euroa puolesta grammaa kokaiiinia (joka on vitun kova hinta, mutta sinänsä normaali täällä peräpohjolan perukoilla Helsingissä).

Viimeinen muistikuva on erästä pitseriasta Tikkurilan keskustasta. Tuuperruin pitserian etuovelle, josta minut löydettiin leuka veressä, ja josta ambulanssi tuli noutamaan minut. Minulla ei ole mitään kuvitelmaa miten olin siihen maahan tuupertunut. Olin kännissä kuin idiootti. Kai sitä vaan jotenkin oli sumentunut päässä liiasta viinasta ja verensokerit laskeneet tai jotain, ja sitten vaan taju pettänyt. Aivan varmasti sellaista sattuu paremmissakin piireissä.

Peijaksen sairaalasta herättyäni sairaalan edustalta löysin bussin, joka vei minut Mäkelänselälle kotiin. Sitten kävin kotini läheisessä Nepalilaisessa ravintolassa lounaalla leuka tikattuna ja eiliset höyryt vielä päässä. Tilasin aterian kylkeen oluen, ja tarjoilija katsoo että hitto mikä juoppo (niin ainakin tulkitsen; ehkä vain tulkitsen omiani, sillä joskus olen vainoharhainen, varsinkin krapulassa). Sentään olin ainoa henkilö ravintolassa, joten sain syödä ateriani rauhassa. Tai syödä niin pitkälle kun sain sitä riisiä, naan-leipää ja papukastiketta upotettua alas kurkusta. Maksalla oli jo tarpeeksi tekemistä muiden

myrkkyjen kanssa – ei se halunnut enempää mausteseoksia käsiteltäväksi. Onneksi ei kuitenkaan oksettanut, niin kuin ei minua yleensä alkoholi rupea oksettamaan. Jos oksennan, se tapahtuu lähinnä jos kittaen väkivalloin ylimääräisiä shotteja tyhjään vastaan, kun baari on sulkemassa ovensa vartin sisällä. Ja näin kirjaimellisesti tapahtui vähän aikaa sitten Severin ja Henrikin kanssa Lauttasaaren Kuja-Katissa: kolmen hädän alla tilatun (jo maksetun) kakoen kitatun jallun ja vatsahappojen seos pyrki ulos baarin jälkeen “jatkoilla” Henrikin vessan lavuaariin – onneksi sentään lavuaariin! Tästä voitaneen vain syyttää Suomalaista alkoholipolitiikkaa, joka kannustaa ihmisiä tilaamaan ennen pilkkua pöydän täyteen juomaa, sillä mistään ei sitä saa enää baarien sulkeutumisen jälkeen. Siis tämä hiton pilkkuhomma, kun alkoholin anniskelupaikoissa pitää lain mukaan lopettaa anniskelu tuntia ennen paikan varsinaista sulkeutumista. Syytän Suomalaista alkoholipolitiikkaa!

Kiitin Nepali-ravintolan tarjoilijaa ja maksoin ja toivotin päivänjatkot, ja menin kotiin nukkumaan humalaani pois.